

SOUMRAK
ZÁKON SMEČKY
PŘÍZRAKY NOCI

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon smečky: Soumrak

Přízraky noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Zákon smečky: Soumrak – Přízraky noci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ALBATROS

MAJÁK

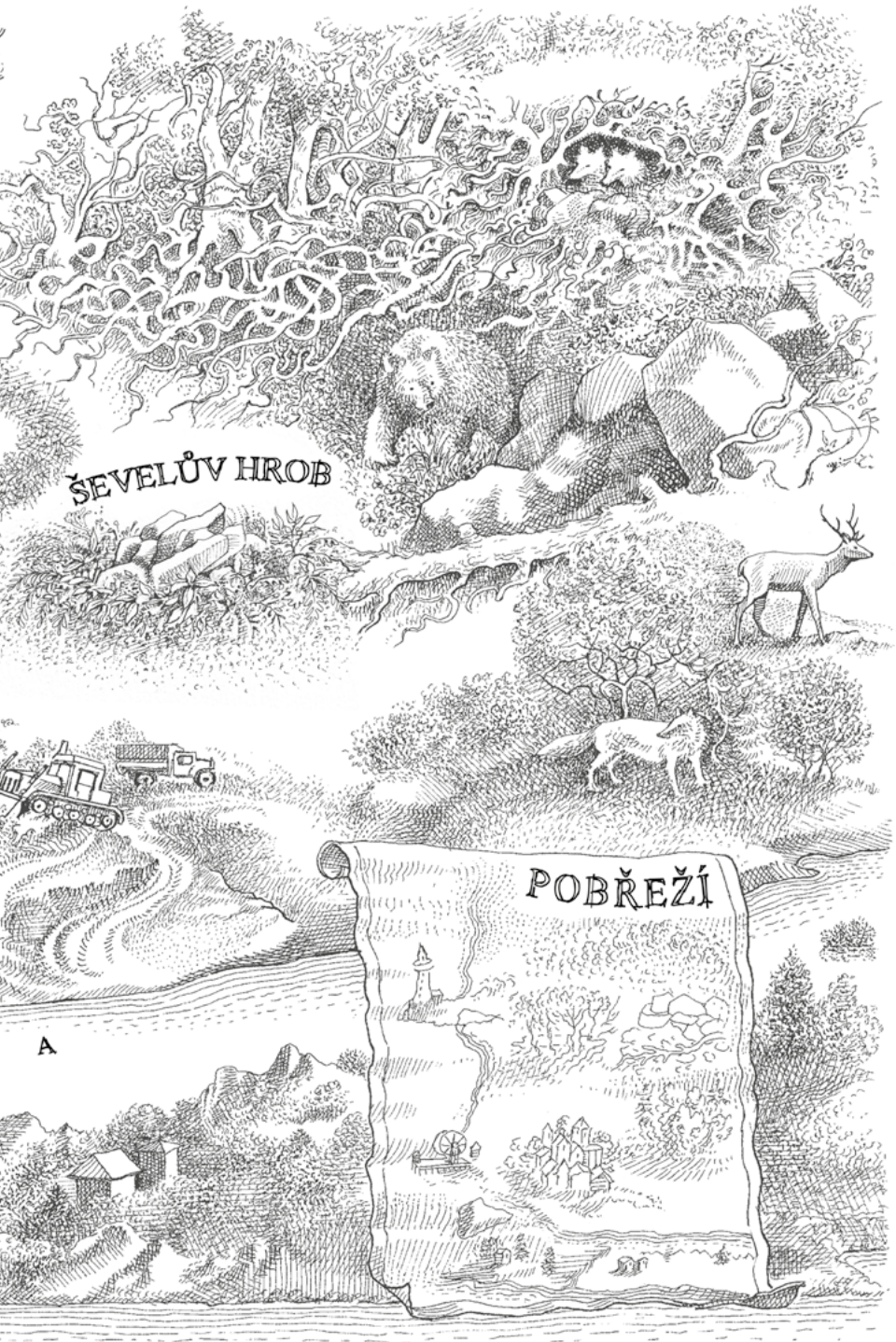
HLÍDKA
NA ÚTESU

TÁBOR
DIVOKÉ SMEČKY

NEKONEČNÉ JEZERO

MĚSTO
DLOUHÝCH PACEK

Ř E K

ŠEVELŮV HROB

POBŘEŽÍ

A

SOUMLAK
ZÁKON S MEČKY
PŘÍZRAKY
NOCI

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložil Matěj Čuchna

Survivors The Gathering Darkness: Dead of Night

Copyright © 2016 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Matěj Čuchna, 2017

Jacket art © Frank Riccio, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04612-9

ISBN e-knihy 978-80-00-05178-9 (1. zveřejnění, 2018)

Se zvláštním poděkováním Rosie Bestové

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

DIVOKÁ SMEČKA (podle postavení ve smečce)

Alfa – malá závodní fena s krátkou šedou srstí (známá také jako Hvězda)

Beta – zlatobílý pes s hustou srstí (známý také jako Štístko)

LOVCI

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Bruno – velký bojový pes s hustou hnědou srstí a nevlídnou tváří

Bella – zlatobílá fena s hustou srstí

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes

Bouře – tmavohnědá hlídací fena

Šíp – černohnědý hlídací pes

Ševel – hubený šedý pes

Hvozd – podsaditý hnědý pes

HLÍDKAŘI

Luna – černobílá farmářská fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlapkou

Strěla – štíhlá hnědobílá lovecká fena

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem

Hrab – vychrtlý drsnosrstý pes se zjizveným čenichem

Bríza – malá hnědá fenka s velkýma ušima a krátkou srstí

Zržečka – malá fenka se zrzavou srstí

Brouk – černobílý chundelatý pes

Bodlina – černá chundelatá fena

Jespa – malá černá fenka

Omega – malá dlouhosrstá bílá fenka (známá také jako Sluníčko)

ÚVOD

„Hlídací psi se nikdy neschovávají!“ zavrčel Bručoun na velkého zlatosrstého psa, zastavil se a zapřel se packami o zemi pokrytou hniječím listím. Lízinka na něj znepokojeně pohlédla a cítila, jak jí buší srdce. Jejich bratr Vrtík nervózně zakňučel a přitiskl se k boku toho druhého, černobílého psa.

Lízinka věděla, proč se Bručoun zlobí.

Něco nás pronásleduje a ten zlatý pes ví, co to je.

Oba dospělí spolu za chůze tiše rozmlouvali a mysleli si, že je štěňata neslyší a že necítí stále pronikavější pach jejich strachu. Lízinka se podívala na zlatého psa, Štístka, a cítila, jak jí přejíždí mráz po zádech až ke špičce svěšeného ocasu. Štístko byl velký, statečný pes. Jestli se i on bojí toho, co vydává to podivné vytí, musí být opravdu zle.

Štístko na chvíli zaváhal a díval se na Bručouna, jako by byl mladý pes stejně děsivý jako to neznámé nebezpečí, které je pronásledovalo temnotou.

„Štěňata, udělejte to, co my,“ řekl Miky, Štístkův černobílý ka-

marád, vrhl se na zem a převaloval se sem a tam, dokud neměl celý kožich pokrytý bahnem a listím.

Lízinka ho poslechla a válela se po zemi, dokud nebyla obalená bahnem od hlavy až k patě. Za jiných okolností by bylo válení se v blátě s jejími bratry a novými kamarády zábavné, ale tentokrát to nebyla hra. Povzbudivě štouchla vlhkým čenichem do Vrtíka a pomáhala mu, dokud se jeho povědomá mléčná vůně neztratila pod nánosem lesních pachů.

„Musíte to vydržet a nečistit se,“ řekl Miky a Vrtík ztuhl s napůl vyplazeným jazykem, kterým se už už chystal odstraňovat bláto ze své srsti. „Výborně. A teď musíme být úplně potichu a nehýbat se.“ Miky zalezl pod keř a Lízinka a Vrtíkem ho následovali. Vrtík se přitulil k Mikyho boku a zabořil svůj čenich do jeho srsti. Lízinka měla také chuť schovat obličej, ale nedokázala se k tomu přimět. Ať je pronásledovalo cokoliv, musela to vidět.

Kéž by tu byla maminka, ta byla velká a silná a ochránila by nás před těmi příšerami.

Jenže maminka byla pryč, stejně jako ostatní psi ze smečky i dlouhé packy, které se o ně staraly. Maminka odešla – k Zeměpsici, jak říkal Štístko – a štěňata zůstala opuštěná v Psí ohradě, bez jídla a bez dospělých psů, kteří by jim řekli, co mají dělat. Dokud se neobjevili tihle dva.

Lízinka doufala, že se Zeměpsice o její maminku postará. Než odešli z Ohrady, pohřbili její tělo do země společně se studeným nehybným štěnětem, které našli ležet v trávě.

Lízinka přitiskla ouška k hlavě a potlačila v sobě zakňučení. Teď už cítila pach blížících se příšer. Na chvíli měla pocit, že to jsou

psi, jenže tenhle pach byl jiný než ten, který se vznášel v Psí ohradě nebo kterým byli cítit Štístko a Miky. Byl ostrý a cizí.

Když společně opouštěli Psí ohradu, dospělí psi štěňatům slíbili, že se o ně postarají. Lízinka jim věřila. Teď pozorovala Štístka, který stál strnule před keřem, a doufala, že zlatý pes svůj slib splní.

„Já se před ničím schovávat nebudu,“ obořil se Bručoun na Štístka. Lízinka cítila, jak se jí z hrdla dere tiché zavrčení. Měla chuť vyskočit a seštekat svého bratra, aby se přestal chovat jako pitomec, ale neodvažovala se na sebe upoutat pozornost.

Bručoun se otočil k odchodu a Lízinka napjala svaly, připravená se rozběhnout a dostat ho do bezpečí, i kdyby ho tam měla dovláčet v zubech. Jenže potom uslyšela ty hlasy a cítila, jak ji opouští veškerá odvaha.

„Kam jít mláďata?“

„Už blízko, už cítit...“

Co to je? pomyslela si Lízinka zděšeně a přitiskla se k zemi.

Štístko se rozběhl za Bručounem a začal ho postrkovat směrem ke keři. Bručoun se bránil a jeho drápy zanechávaly rýhy v bahně, jak se snažil něčeho zachytit.

Copak máš místo mozku kámen? chtěla Lízinka zavýt. *Přestaň se s ním prát!*

Bručoun konečně vklouzl do podrostu vedle Lízinky, Štístko se tam nasoukal za ním a nespouštěl z něj oči. Lízinka slyšela, jak Bručounovi něco tiše říká, ale nerozeznával jednotlivá slova. Bručounovu vystrašenou odpověď už ale slyšela jasně: „Kojoti? Co to je?“

„Já sníst mláďata. Nejdřív měkoučké čeníšek!“ zasyčel někdo poblíž chraplavým hlasem.

„Já chroupat ocásky!“

Po tomhle ztichl i Bručoun a už se jen chvěl. Lízinka s vytřeštěnými očima hleděla skrz větvičky a spatřila stíny pohybující se na vršku kopce. Částečně připomínaly psy, ale jejich chlupatá těla se nesla na dlouhých tenkých nohou, které připomínaly kosti pokryté tenkou kůží.

Vrtík se zavrtil ještě hlouběji do Mikyho husté srsti, a dokonce i Bručoun zavřel oči, ale Lízinka odmítla odvrátit zrak.

Nebojím se odejít k Zeměpsici, zavrčela v duchu a dívala se, jak kojoti přicházejí blíž a blíž. Ale můj ocásek žádný polopes chroupat nebude!

KAPITOLA PRVNÍ

Bouře stála na mýtině kousek od tábora a po okrajích jejího zorného pole se míhaly stíny vyděšených psů kňučících a vyjících hrůzou a žalem.

Slabé packy Slunečního psa se dotýkaly korun stromů, ale ještě nedosáhly na zem. Světlo, které dopadalo na tělo u Bouřiných nohou, mělo stejný šedý nádech jako srst mrtvého psa.

Jedinou barvou narušující kalné ranní přítmí byly jasně rudé cákance krve.

Toble udělal pes.

Bouře si lehla na břicho a zahleděla se do Ševelových nehybných očí. Jeho rány byly děsivé. Žádný pes by nepřežil takový útok, natož chudák Ševel, který byl tak drobný. Jeho bok a břicho pokrývaly hluboké stopy po drápech a útočník mu rozerval hrdlo. Hlína kolem jeho těla byla tmavá, téměř černá. Ševel odevzdal Zeměpsici všechnu svou krev.

Bouře už mrtvé psy viděla – dokonce spoustu mrtvých psů. Vzpomínala si na jejich tváře. Její maminka měla smutné povis-

lé uši, Bladino štěně vypadalo navzdory svému násilnému skonu pokojně a klidně, jako by jen spalo, zatímco Běsovy pysky byly i po smrti ohrnuté do šíleného zuřivého šklebu.

Ale Ševel měl široce rozevřené oči, pootevřenou tlamu a vypadal, jako by ho něco překvapilo.

Kdo ti to udělal?

Bouře si uvědomila, že hlasitě oddychuje a celá se třese. Byla jí zima, ale nebyla si jistá, jestli je skutečně tak chladno, nebo ji mrazí z toho strašného pohledu.

Ostatní psi kňučeli a kroužili okolo Ševelova těla. Bruno neklidně přecházel sem a tam a cupital při tom na svých velkých tlapách, jako by se bál dotýkat země, na které Ševel zemřel. Sluníčko, Omega Divoké smečky, se trásla u paty stromu a schovávala tvář za trsem trávy.

Bouře jako by z dálky slyšela, jak někdo vyje: „Sledujte stopu! Najděte je!“ Několik psů vyrazilo do podrostu a rozběhlo se mezi stromy, mezi nimi malá bílá Daisy a rozčepýřený Hrab. O chvíli později se k nim přidal černobílý Miky.

Už je pozdě. Teď už Ševelovi nepomůžete, pomyslela si Bouře. *A jeho vraha stejně nenajdete.* Ševel byl mrtvý příliš dlouho. Jeho rány byly suché a tělo stačilo vychladnout. Ten, kdo ho zabil, už je dávno pryč.

Bouři opět napadla ta samá myšlenka. *Tohle udělal pes. Jenže který?*

„Jak se to mohlo stát?“ zavyla Alfa a hrůzu v jejím hlasem nahradil hněv. „Tohle je naše území! Kdo byl včera večer na hlídce?“

„J-já, Alfo,“ řekla Bodlina a rozechvěle předstoupila.

„Hlídku jsem vedla já, Alfo,“ řekla Bríza, postavila se vedle

Bodliny a konejšivě do ní strčila čenicem. Bríze se nohy netřáslly, ale když se podívala na Ševelovo tělo, pohled jejích hnědých očí potemněl. „Celou noc jsme kroužily okolo tábora. Ani jedna z nás si nevšimla ničeho zvláštního.“

Jenže obejít celý tábor nějakou dobu trvá, pomyslela si Bouře. Kdyby někdo chtěl, mohl by se hlídce snadno vyhnout, jenže takový pes by musel smečku předtím delší dobu sledovat a odpozorovat, kudy a v jakých časových rozestupech hlídkaři chodí. To by znamenalo, že si nějaký neznámý pes dal tu práci, aby se pak mohl vplížit na území smečky a zavraždit ubohého Ševela.

To nedávalo smysl.

Ledaže... ledaže vrah nepřišel zvenčí.

Bouře prudce zatřásla hlavou, aby se zbavila té myšlenky dřív, než zapustí kořeny, ale navzdory vši snaze se jí uhnízdila v mysli. Bouře měla pocit, že zrazuje smečku jenom tím, že tu možnost připouští, ale...

Co když je Ševelovým vrahem někdo z nás?

Bouře se rozhlédla po ostatních. Doufala – a zároveň se toho i bála – že není jediná, koho to napadlo. Ale zbytek smečky stále pozoroval Alfu a obě hlídkačky, které před ní stály se svěšenými ocasy.

Alfa propalovala Brízu a Bodlinu mrazivým pohledem a její tenké nohy se chvěly, částečně z hněvu a částečně námahou z toho, že musí tak dlouho stát a prohýbat se pod vahou nenarozených štěňat. „Nic jste neviděly. Nic jste necítily. Vaše hlídka tedy se-lhala.“

Střela, Brouk a Omega zoufale zavylí na souhlas.

„Co to znamená?“ zakňučela Omega.

Štřela sklonila hlavu a svésila uši. „Copak jsou naše hlídky k ničemu?“

„Ševelovi rozhodně k ničemu nebyly,“ řekl Hvozd hluše.

„Účelem hlídek je chránit tábor před nebezpečím,“ řekla Alfa, napřímila se, zvedla uši a přejela Lunu a zbytek hlídkařů tvrdým pohledem. „Potřebujeme lepší a častější hlídky. Chci, aby nás neustále hlídalo dvakrát tolik psů než doteď.“

Bouří se na chvíli zatajil dech a pohledy všech psů se obrátily k Luně. Ta ještě pořád velela hlídkám, ačkoliv ji Alfa vykážala na útes, aby ji potrestala za krádež jídla ze společných zásob. Bouře byla přesvědčená, že Luna byla nevinná. Farmářská fena musela seběhnout dolů, když zaslechla žalostné vytí ostatních psů. Teď zvedla čenich a zavětrila.

„Můžeme zdvojnásobit hlídky, Alfo,“ řekla upjatým tónem, „pokud se všichni hlídkaři vzdají spánku. Při vši úctě,“ pokračovala a pokorně sklonila hlavu před Alfiným pohledem, „my na to jednoduše nemáme dost psů. Zejména teď, když jsme z některých udělali průzkumníky. Hlídkaři si musí někdy odpočinout. Možná kdybych se mohla vrátit z horní hlídky, tak by...“

„Když neodpočívá nepřítel, tak my taky ne!“ štěkla na ni Alfa. „A ty zůstaneš na útesu, dokud nerozhodnu jinak!“

Štístko se postavil vedle Alfy, která se s úlevným povzdychem opřela o jeho zlatý bok. „Alfa má pravdu. Musíme ochránit naši smečku a pomstít Ševelovu smrt,“ řekl Štístko. „Zaútočili na nás! A my musíme okamžitě zaútočit zpět!“

Mýtina se rozezněla souhlasným štěkotem a psi jeden po druhém nastražovali uši. Bella stroze přikývla, Snap ohrnula pysky a vycenila tesáky a Hvozd netrpělivě ryl drápy v hlíně.

Bouře vyštěkla tiché „Ano“, ale jinak v sobě nedokázala najít ani špetku té pověstné bojovnosti hlídacích psů. Její pohled se neustále vracel k Ševelovým prázdným očím a nehybným tlapám, což odvádělo její pozornost od burčujícího štěkotu smečky.

Když však pohlédla na Štístka, pocítila jiskřičku naděje.

On má plán! Štístko ví, jak zjistit, kdo to udělal! Posadila se a pozorně poslouchala, co Beta řekne.

„Víme, kdo za tím stojí,“ oznámil Štístko. „Byly to ty prašivé bestie! Lišky!“

Bouře zmateně zvedla své potrhané ucho. *Jak na to přišel?*

„Zaútočily na náš tábor,“ pokračoval Štístko a zvýšil hlas do rozhořčeného vytí. „Myslí si, že jsme zabili jejich mládě, a tohle je jejich pomsta! Jsou to šílení, odporní... *nepší!* Tentokrát ale překročily veškeré hranice. My jim teď vrátíme úder!“

Psi zavýli a jejich ocasy souhlasně zabušily o zem.

„Pomstíme Ševela!“ zavýla Bríza a Brouk s Bodlinou se k ní přidali.

„Vyženeme je z našeho území!“

„Už nikdy nebudou ubližovat psům!“

Bouře se rozhlédla po smečce a zakňučela, ale tak tiše, že ji nikdo neslyšel. Copak si nikdo z nich pořádně neprohlédl Ševelovy rány? Copak Štístkovi ušlo, že tu nikde není ani náznak liščího pachu?

„Přesně tak! A teď musíme...“ Štístko se náhle zarazil a prudce se otočil ke své družce. Alfa souhlasně kývala hlavou nad hněvem smečky, ale zároveň se celá chvěla a zavíraly se jí oči, jako by rychle ztrácela síly.

„Musíš si odpočinout.“ Luna se rozběhla k Alfě a jejich spory byly na chvíli zapomenuty. „Štěnata potřebují klid.“

„Štěňata budou v pořádku,“ řekla Alfa, ale nebránila se, když ji Beta něžně popostrčil a přiměl ji vyrazit směrem k táboru a jejímu doupěti.

Když Alfa s Betou odešli, shromáždili se všichni okolo Pajdy, Třetího psa smečky, a štěkali jeden přes druhého.

„Jestli se chceme pomstít, musíme zjistit, kde ty bestie táboří,“ řekl Bruno.

Ale tohle neudělaly lišky...

Bouře neklidně zahrabala tlapou. Musela to někomu říct, ale věděla, že se nemůže jednoduše rozběhnout za ostatními a stavět se proti tomu, co právě řekl jejich Beta.

Alfa a Štístko se ale musejí dozvědět, co se tady skutečně stalo.

Téměř se nedokázala přimět opustit Ševela. I psi z jeho bývalé smečky ho tu nechali ležet, někteří se snažili dostihnout jeho vraha a ostatní spřádali plány na pomstu. *Někdo by tu s ním měl zůstat.* Jenže Bouře měla povinnost říct Alfě a Betovi, co viděla, a tak věnovala Švelovi poslední smutný pohled a vyrazila za nimi.

Stačilo jen několik dlouhých skoků podrostem, aby se dostala z lesa a stínu stromů. Běžela po měkké trávě pokryté rosou a po zádech ji hladily první paprsky Slunečního psa. Větrní psi přinášeli slabou vůni Nekonečného jezera od útesů až k výše položenému prosluněnému táboru, ve kterém Divoká smečka našla svůj nový domov.

Alfa a Štístko šli pomalu kvůli Alfině vyčerpání a tíze jejich štěňat. Bouře je dohonila ve chvíli, když byli na kraji tábora a procházeli okolo jezírka.

„Alfo! Beto! Počkejte!“ zaštěkala. Teď, když byli všichni psi

v lese, panovalo v táboře nezvyklé ticho a Bouřino zaštekání bylo hlasitější, než zamýšlela. Malý ptáček, který odpočíval na břehu jezírka, se lekl a rychle uletěl pryč. Oba starší psi se zastavili.

„Copak, Bouře? Stalo se něco?“ zeptal se Štístko.

„Já... chtěla bych s vámi mluvit o Ševelovi.“

„Alfa musí odpočívat,“ řekl Štístko a zavrtěl hlavou. „Nemůže to počkat, dokud se nevrátím?“

„Nejsem na tom zas tak špatně, Štístko,“ řekla Alfa a přátelsky do něj trkla hlavou. „Zůstaň tady a promluv si s Bouří, do doupěte dojdu sama.“

„Určitě?“ Štístko se rozhlédl po okolí, jako by hledal lišky poschovávané ve vysoké trávě okolo jezírka.

„Ty odporuješ své Alfě?“ pošádlila ho závodní fena. „Těch pár kroků ještě zvládnou. Zůstaň tady s Bouří.“ Otočila se a pomalým, ale důstojným krokem vyrazila po svahu k doupěti. Štístko z ní nespouštěl oči a sledoval každý její krok, dokud mu nezmizela z dohledu. Bouře přešlápla z tlapy na tlapu, čekala, až se jí Beta bude věnovat, a mezitím se jí zmocnila zvláštní netrpělivost. Její odhodlání začalo polevovat – předpokládala, že se Štístkovi vůbec nebude líbit, co mu řekne. Bylo by tak snadné to vzdát, otočit se a vrátit se za ostatními...

Ne, musím mu to říct!

„Myslím, že Švela nezabily lišky,“ vyrazila ze sebe. Štístko se prudce otočil a věnoval jí upřený pohled.

„Samozřejmě že ano. Myslí si, že jsme jim zabili mládě. To je víc než dostatečný motiv, aby...“

„Nebyl tam žádný pach, Štístko! Lišky smrdí na sto honů, ale Švelovo tělo bylo cítit jenom psy... a krví.“

Štístko nakrčil obočí a dlouhou chvíli hleděl přes Bouřino rameno směrem k lesu. Potom zavrtěl hlavou. „Ševelovo tělo bylo studené. Muselo tam nějakou dobu ležet, než na něj narazila hlídka. Pach lišek mezitím stačil vyprchat.“

„To si nemyslím,“ nedala se Bouře. „A i kdyby ano, tak bychom je určitě cítili v lese! Ale hlídka si přece žádného liščího pachu nevšimly a já jsem ho taky necítila, když jsme se vrátili z lovu. Ty snad ano?“

Štístko dál hleděl směrem k lesu a nic neříkal. Bouře předpokládala, že si nemůže vzpomenout. Nemohla mu to mít za zlé. Bylo těžké se soustředit, když uháněli k táboru, z kterého se ozývalo Alfino vytí plné bolesti a zármutku.

„Navíc,“ pokračovala, „lišky mají malé tlamy a jejich drápy nejsou moc silné. Pojd' se mnou zpátky do lesa a podívej se na Ševelovy rány. Myslím, že ho zabil pes.“

Štístko přestal zírat do dálky a pohlédl na Bouři. „Cože? Ty myslíš, že jsou za tím hlídací psi?“ zavrčel. Bouře stáhla uši a uhnula pohledem. „Nebo nějakí jiní zlí psi?“ dodal Štístko rychle.

Bouře se mu odmítla podívat do očí. Sice se to snažil zakrýt, ale jeho myšlenky se okamžitě stočily k Bouřině rodné smečce, k psům, jako byli ona a Šíp.

„Já nevím,“ řekla tiše. „Nezachytila jsem žádné neznámé psí pachy, ale...“

Štístko zavrtěl hlavou. „V tom případě ho asi těžko zabil nějaký pes. Bouře, já vím, že jsi rozrušená, ale už to stačilo.“ Odvrátil se od ní. „Nejsou tu žádní cizí psi, kteří by mohli zaútočit na naši smečku. Už bychom na ně dávno narazili. Švela musely zabít lišky.“

„Ale Beto, ten pach...“

„Lišky jsou mazané potvory,“ štěkl Štístko. „Musely svůj pach nějak zakrýt. A pokud jde o jejich čelisti, lišky můžou být různé velké, úplně stejně jako psi. Nic to nedokazuje.“

Ne, to není pravda. Ty rány nemohly způsobit liščí zuby... Bouři se v duchu mihla vzpomínka na Ševelovo rozervané hrdlo. Musela se se Štístkem podělit o své obavy, i když to byla tak příšerná představa, že se na ni stěží odvažovala pomyslet. „Beto,“ řekla, „co když někdo z naší smečky...“

„Ticho, štěně!“ Štístkovi se zlostně zaleskly oči a Bouře o krok ustoupila. „Okamžitě přestaň s takovými nesmysly. Já vím, že je těžké smířit se s tím, že se dobrému psu, jako byl Ševel, stalo něco tak hrozného. Je to těžké pro celou smečku. Ale právě proto mi musíš slíbit, že nebudeš otravovat ostatní psy s touhle... absurdní teorií!“

Není to zdaleka tak absurdní jako svádět to na lišky, pomyslela si Bouře. *Ať už si to přiznáš, nebo ne.* Ale raději nic neříkala a stála se skloněnou hlavou, zatímco Štístko chodil sem a tam, švihal ocasem a srážel jím kapky rosy ze stébel trávy.

„Smečka je ohrožená, Bouře. Rozumíš tomu?“ štěkl. „Musíme teď být silní – kvůli Alfě, kvůli štěňatům a kvůli všem ostatním. Jestli začneš rozhlašovat, že se psi navzájem vraždí v rámci smečky, vyvoláš tím akorát paniku. Psi se pustí jeden do druhého a nejspíš se všichni pustí do tebe!“ Štístkův hlas už nebyl tak tvrdý, ale zároveň v něm nebyla ani špetka nejistoty. „Ševela zabily lišky, Bouře. Už nechci slyšet jediné slovo proti.“

Potom se otočil, a aniž by počkal na Bouřinu odpověď, rozběhl se za Alfou do doupěte.

Bouře se dívala, jak odchází, a cítila, jak v ní narůstá nervozita.

Co teď?

Beta jí dal jasný rozkaz, aby si nechala svou teorii pro sebe. Bouře se prudce oklepala od hlavy až k patě a rozběhla se směrem k lesu. V hlavě jí vířily myšlenky.

Štístko byl její Beta a nevydával podobné povely jen tak z rozmaru. Musí mít dobrý důvod domnívat se, že za Ševelovou smrtí stojí lišky. Možná ví něco, co Bouře ne. Konec konců, k čemu byla smečka, která se nemohla spolehnout na to, že její vůdci dělají smysluplná rozhodnutí?

Za chvíli dorazila na lesní mýtinu. Ševelovo tělo stále leželo na místě, kde zemřel. Při pohledu na jeho rány sebou cukla, jako by jí pod tlapami zavrčela Zeměpsice. Důkazy měla přímo před sebou a nemohla je popřít, i kdyby jí to Štístko zakázal stokrát. Tohle nemohly udělat lišky, tím si byla jistá.

Zbytek smečky byl pořád shromážděný okolo Pajdy a pokračoval v plánování odvety proti liščí smečce.

„Schválně, jak se bude těm prašivým bestiím líbit, když zaútočíme na jejich vlastní tábor,“ vrčel Bruno.

Snap vycenila tesáky. „Měli bychom to udělat v noci, kdy to nebudou čekat.“

Bouře se otrásla, ale v uších jí stále zněl Betův rozkaz, a tak nic neřekla.

Došla k Ševelovi a posadila se vedle něj na zem.

„Promiň, že jsem tě tu nechala,“ zakňučela.

Věděla, že kdyby byl Ševel naživu, odpustil by jí téměř cokoliv. Prohlížela si jeho roztrhaný bok a cítila, jak se jí ježí srst hanbou. Ševel k ní byl vždy tak laskavý a uctivý. Jak na to reagovala? Styděla se. Otravovalo ji to.

Přála si, aby ji nechal na pokoji.

A teď se mi to splnilo, pomyslela si a musela v sobě potlačit žalostné provinilé zavytí.

Možná to udělal nějaký cizí pes nebo nějaké jiné neznámé zvíře. Bouře se rozhlédla po okolí, jestli si na mýtině nevšimne něčeho zvláštního. Nejdřív neviděla nic, ale když vstala a začala pomalu obcházet tmavou skvrnu na zemi, něco ji zaujalo. Byl to pás polehlé, jakoby udusané trávy vedoucí od Ševelova těla mezi stromy.

Ne, uvědomila si poté, co se podívala blíž a zjistila, kterým směrem leží stébla trávy, *vede od stromů sem*. Vypadalo to, že vrah sem Ševela přitáhl odněkud z lesa.

Pomalou a opatrně, aby neporušila stopy, se vydala podél pásu trávy k nejbližšímu stromu a potom hlouběji do stínů lesa. Celou dobu pečlivě čenichala a doufala, že se jí přece jen podaří zachytit pach, který by nepatřil psům, ale lišce, nebo dokonce obřímu kožichu.

Jenže necítila nic kromě pachu Ševelova strachu... dokud se čenichem nedotkla něčeho mokrého a studeného a její nozdry nenaplnil pach krve.

Bouře zůstala stát jako přibitá a na chvíli se jí zatmělo před očima. Když se jí vrátil zrak, ohlédla se za sebe. Teď už viděla šmouhy a cákance krve podél celého pásu zvalené trávy, ale její pach ji udeřil do nosu až tady. Před sebou měla velkou tmavou skvrnu, uprostřed které ležel malý kousek něčeho rudého. Zůstalo na tom pár šedých chlupů, které se rozechvěly, když na ně Bouře dýchla.

Byla jí zima a měla zvláštní pocit, jako by se její tlapy úplně nedotýkaly země.

Najednou to měla přímo před očima. Přítmí mezi stromy se náhle prohloubilo, Sluneční pes ještě spal a Bouře se vrátila v čase do předchozí noci a dívala se na Ševelovy poslední chvíle.

Skrz koruny stromů sem pronikalo slabé světlo Měsíční psice a dodávalo Ševelově jemné šedé srsti stříbřitý nádech.

Přišel tam odtud, pomyslela si a zahleděla se na pěšinu, která se vinula mezi stromy a keři. Byl klidný, mířil přímo do tábora a nic netušil. *A proč by si taky měl dávat pozor? Byl na území smečky, kousek od domova. Zbýval jen kousek a vynořil by se z lesa na dohled od doupěte hlídačů. Byl by v bezpečí.*

Místo toho mu cestu zkřížil jiný pes. Bouře doufala, že zachytí nějaký náznak, slabý závan pachu, který by dokázal, že tu byla liška nebo nějaké jiné zvíře, ale byla si jistá, že nic takového nenajde. Musel to být pes.

A ten pes přišel... tudy. Bouře viděla, kudy musel útočník přijít, aby Ševelovi nadběhl a postavil se mezi něj a bezpečí tábora.

Bouře zvedla hlavu a začichala, ale necítila nic kromě povědomých pachů smečky – nebylo tam ani stopy po liškách. Psi tudy chodili neustále, hlídkovali nebo nosili kořist do tábora. Žádná vůně nebyla silnější než ty ostatní, kromě té Ševelovy. Pach jeho strachu stále visel ve vzduchu, ostrý a silný.

Jestli to byl nějaký cizí pes, Ševel ho neviděl ani necítil až do chvíle, kdy na něj vyskočil ze stínů. Než si Ševel stihl uvědomit, co se děje, zakousl se mu útočník do krku. Nedal mu šanci zaštkat o pomoc. Ševel se snažil bránit, ale vrah ho kousl podruhé, potřetí, do boku, do zad, dokud Ševel neležel bezvládně u jeho nohou. Potom ho dotáhl na mýtinu a drásal ho drápy. Vztek dodal vrahovi obrovskou sílu.

Útočník nenechal Švela tam, kde ho zabil, ani ho neschoval do podrostu. Chtěl, aby ho našli. Chtěl, aby ho celá smečka viděla a třásla se hrůzou.

Když pak ze sebe Švel vydal poslední zachroptění, vrah se otočil a vydal se směrem, odkud přišel, s rudými tlapami a krví kapající z tlamy...

Na Bouřinu packu dopadla kapka něčeho teplého a mladá fena tiše vyjekla a uskočila.

Byla to však jen její slina. Jak tam nehybně stála, pomalu dýchala a v duchu si představovala průběh útoku, skápla jí z tlamy kapka sliny. Nic víc.

Ale Bouře se přesto zapotácela a začala couvat od kaluže zaschlé krve. Zatřásla hlavou tak silně, až jí uši pleskaly o tváře.

Prober se! okřikla se v duchu, ale bylo jí jasné, že to nebyla žádná obyčejná představa. Její vidina Švelovy vraždy byla tak jasná... děsivě, zlověstně jasná. Jak je možné, že si to dovede tak snadno představit? Bylo to, jako by byla přímo u toho.

Jako by právě ona byla Švelovým vrahem.

„Ne! To si nesmíš myslet!“ zakňučela nahlas. Možná měl Štístko pravdu, možná je skutečně příliš rozrušená. *Lovila jsem Zlatou laň, Štístko a Snap tam byli se mnou. Vůbec jsem nespala, takže jsem nemohla být náměsíčná.*

I kdyby se jí zmocnila nějaká temná touha, i kdyby zapomněla, jak se má chovat správný pes, a kdyby byla pravda všechno to, co někteří říkali o hlídacích psech, Bouře Švela předchozí noci zabít nemohla.

Ale to tělo bylo studené, ozval se jí v mysli zlý hlásek. Našli ho teď ráno... ale kdo říká, že zemřel během noci.

Bouří se sevřelo srdce hrůzou. Otočila se a rozběhla se zpět na mýtinu.

Můžu ještě věřit svým vlastním vzpomínkám? Jak si může být někdo, kdo chodí ve spaní, jistý tím, kde byl a co tam dělal?

KAPITOLA DRUHÁ

Sluneční pes už byl v polovině své cesty po nebi a zvědavě nakukoval dolů skrz větve stromů. Bouře se dívala, jak ostatní psi mluví o pomstě, dokud nebylo řečeno úplně vše, a jak potom pomalu, jeden po druhém, odcházejí zpět do tábora. Alfa a Beta se nevrátili a Bouře se celou dobu nehnula od Ševela.

Někteří psi vrhali jejím směrem znepokojené pohledy, když šli kolem. Někdo ale musel zůstat u Ševelova těla a většina Pajdovy smečky měla příliš mnoho práce s plánováním protiúderu nebo hlídkováním. Luna sice tvrdila, že není možné příliš dlouho držet dvojnásobné hlídky, ale okolo Bouře za tu dobu prošlo hned pět psů, kteří prozkoumávali každou píď území a pátrali po liščích stopách.

Bouři se zdálo, že je jediná, kdo dokáže zůstat sedět na jednom místě. Psi, kteří zrovna nebyli na hlídce, nedostali žádné povely od Alfy nebo Bety, a tak se snažili zaměstnat nějakou drobnou činností v táboře, nebo tvořili malé hloučky a nervózně spolu rozmlouvali na kraji mýtiny nebo u jezírka. Bouře je neviděla, ale slyšela jejich kňučení a cítila jejich nervozitu.

Všichni se postupně vystřídali u Ševela. Chvíli u něj mlčky seděli se skloněnou hlavou, jako by se chtěli rozloučit, ale nevěděli, co říct. Potom, aniž by řekli jediné slovo Bouři, se zvedli a pospíchali pryč.

„Jak se držíš?“ ozval se tichý přátelský hlas. Bouře zvedla hlavu a spatřila Mikyho. Černobílý pes se usadil vedle ní.

„Zvládám to,“ řekla Bouře, i když to bylo na hony vzdálené pravdě.

Miky přikývl a chvíli mlčel, než znovu promluvil.

„Nenarazili jsme na žádné známky po liškách.“ Smutně pohlédl na Ševela. „Našli jsme místo, kde došlo k boji, ale po vrahovi tam není ani stopy.“

Bouře se nejistě poškrábala za uchem. Strašně si mu přála říct, že si je jistá, že žádné liščí stopy nenajdou, protože na území smečky v noci žádné lišky nebyly.

Blade, Vrtík a Bručoun jsou mrtví. Když pomínu Štístka, tak neznám nikoho tak dlouho jako Mikyho. Nechci před ním mít žádná tajemství!

Ale Beta jí dal jasný rozkaz a Bouře byla poslušnou členkou smečky. Ostatně, když se snažila Štístkovi říct, co si myslí, nedopadlo to zrovna dobře.

„Ševel by ti byl vděčný, že tu nad ním držíš stráž,“ řekl Miky. „Vím, že jsi k němu necítila to, co on k tobě, ale stejně jsi mu byla velkou oporou. Jeho smrt pomstíme, to ti slibuju.“

Bouře přikývla. „Díky,“ řekla, i když jí to slovo zanechalo hořkou pachutí v tlamě.

Moc velkou oporou jsem mu nebyla, pomyslela si. Ale teď to napravím. Postarám se o to, aby jeho vrah neutekl před spravedlností. I když ještě nevím, jak to udělám.

V tu chvíli se k nim připojil Hrab se svěšenými útlými rameny a nastala chvíle ticha. Potom se mezi stromy objevil Pajda a pomalu k nim došel.

„Je čas,“ řekl. „Ševel tu i teď leží příliš dlouho. Musíme odevzdat jeho tělo Zeměpsici. Mohli byste prosím najít místo někde hlouběji v lese a vyhrabat tam hrob?“

„Jistě, Pajdo,“ vyštěkla Bouře vděčně a sklonila před Třetím psem hlavu. Byla ráda, že vzal věci do svých tlap.

Miky byl nejvýše postaveným psem z celé trojice, ale přesto nechal Hraba, aby je odvedl do lesa.

„Viděl jsem hezké místo, když jsem byl na hlídce,“ řekl vysoký drsnostý pes a zavrtěl ocasem. „Ševel by... líbilo by se mu to tam.“

„Výborně,“ řekl Miky tiše. Bouře mlčela.

Ušli asi půl honu, když se Hrab zastavil. „Tady,“ zaštěkal. Stáli na malé mýtině s měkkou půdou pokrytou mechem. I kmeny stromů byly zelené a vzduch voněl čerstvě a nasládle.

Hrab ukázal na místo mezi dvěma kořeny a trojice psů se dala do díla. Bouře se sklonila, aby ze země vytrhla velký kus mechu, a potom začala hrabat v odhalené vlhké půdě. Byla měkká a poddajná, jako by sama Zeměpsice otvírala Ševelovi svou náruč.

Miky a Bouře pracovali mlčky, ale Hrab po chvíli hrabání v tmavé hlíně tiše zakňučel.

„Netušil jsem, že někdy budu muset pohřbívat Švela,“ řekl.

Bouře netušila, co má říct, a tak se soustředila na hrabání.

„Po tom všem, čím jsme spolu prošli!“ pokračoval Hrab. „Je to strašná škoda, když tak skvělý pes přežije tolik hrůz, jenom aby ho pak někdo zavraždil. Vždyť vy víte, co... co byl Běs zač.“

Hrab se zachvěl, jako by stěží dokázal vyslovit to jméno.

„Jenže zároveň nemáte tušení, čím jsme si museli projít, abychom přežili ve smečce, kterou vede šílený pes. Když se ho zmocnil Strachopes, nešlo odhadnout, na koho se pak vrhne, komu přibude další jizva, kdo zůstane bez jídla. Nutil nás lovit kořist, kterou viděl jenom on, dokud jsme neměli rozdrásané tlapy a už jsme nemohli dál. Asi jsme se mu měli postavit, ale... no, báli jsme se. Nikdy jsme před ním nebyli v bezpečí. Neměli jsme nic než jeden druhého.“

Bouře přestala hrbat a zadívala se na Hraba, na toho hubeného, ošuntělého a občas trochu vzpurného psa. Zapomněla, nebo si to možná nikdy neuvědomila, že Pajdovu smečku pojilo pouto společné zkušenosti, jakou by psi ve zdravé smečce nikdy neměli získat.

Tak proto vždycky tak zarputile bránili Pajdovu pozici. Dřív byl jedním z nás, ale i on zažil Běsovu hrůzovládu. Není divu, že se pořád chovají jako smečka ve smečce.

V podrostu to zašustilo a Bouře zvedla hlavu a nervózně zavětrčila. Ale byla to jen jejich hlídka – zpoza nedalekého keře vyšla Bríza s Daisy v patách.

Obě hlídkařky se zastavily a chvíli s vážnými výrazy pozorovaly, jak Bouře, Hrab a Miky pokračují v hloubení díry. Potom Daisy zakňučela: „Já tomu pořád nedokážu uvěřit.“

„Já vím,“ řekla Bríza. Přeshlápla z tlapy na tlapu a její drápy vyryly ze země kousky mechu. „Ševel...“

„Moc jsem ho neznala. Byl to dobrý pes, ale pořádně jsem ho neznala. Myslela jsem, že budu mít spoustu času na to, abych ho poznala blíž.“ Daisy stříhla ušima a podívala se na Bouři. „Tolik mě to mrzí, Bouře. Víím, že jste byli se Ševelem dobří přátelé.“

